

Σίγα μην καταφέρεις να γίνεις γιατρός

Με βάση τον μύθο του Αισώπου *Χελώνη και λαγώς*

Χρίστος Αντωνίου

Ελληνική Σχολή Πασκάλ
Λεμεσού, Τμήμα Α1

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός:
Νίκη Θεοφάνους

1986

«Σίγα μην καταφέρεις να γίνεις γιατρός». Ήταν έξι μόνο ετών όταν το άκουσε για πρώτη φορά. Παιδάκι στην πρώτη τάξη του δημοτικού. Λεπτός, κοκαλιάρης θα έλεγαν κάποιοι. Η δασκάλα της Α' Τάξης δίδασκε τα επαγγέλματα εκείνη τη μέρα. Στο τέλος του μαθήματος ρώτησε όλα τα παιδιά τι

ήθελαν να γίνουν, όταν μεγαλώσουν. «Γιατρός», απάντησαν τα περισσότερα αγόρια. «Δικαιολογήστε την απάντησή σας», τους είπε η κυρία. Και τι δεν ακούστηκε.

- Για να βγάζω πολλά λεφτά!
- Γιατί θα δουλεύω όποτε θέλω!
- Γιατί είναι κι ο πατέρας μου γιατρός!
- Γιατί η μητέρα μου λέει ότι είναι το καλύτερο επάγγελμα.
- Γιατί είμαι καλός μαθητής... οι καλοί μαθητές γίνονται γιατροί...

Αυτές τις απαντήσεις έδιναν τα παιδιά. Ο μικρός Γιαννάκης όμως, δεν ήθελε να γίνει γιατρός για κανέναν από τους πιο πάνω λόγους. Ποτέ δεν είχε πολλά λεφτά, δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να δουλεύει όποτε θέλει, τον πατέρα του δεν τον γνώρισε ποτέ και η μητέρα του δεν πρόλαβε να του πει τι επάγγελμα να επιλέξει... Βλέπετε, την έχασε τη μητέρα του το περασμένο καλοκαίρι... από «εκείνη την αρρώστια» έλεγε μια θεία του. Αλλά και πιο πριν, τι να προλάβει να του πει στις λίγες στιγμές που είχε μαζί της στο δωμάτιο του νοσοκομείου... Όσο για το αν ήταν καλός μαθητής... δεν ήξερε... δεν του το σχολίασε ποτέ κανείς!

«Σίγα μην καταφέρεις να γίνεις γιατρός», ακούστηκε η απάντηση του διπλανού του στην τάξη εκείνη τη μέρα. Γέλασαν και συμφώνησαν τα άλλα παιδιά.

- Χρειάζεσαι λεφτά, για να σπουδάσεις γιατρός! Είπε κάποιος.
- Δεν είσαι έξυπνος μαθητής... είπε ένας άλλος...

Ο μικρός Γιαννάκης, περίμενε ένα σχόλιο από τη δασκάλα, μια λέξη, κάτι... Τίποτα όμως. Ένα σκέτο «Ησυχία, επιστρέφουμε στο μάθημά μας» και ο μικρός Γιαννάκης βυθίστηκε στις σκέψεις του...

Δεν το συζήτησε με κανέναν, παρά μόνο λίγο με τη θεία του στο σπίτι. Ναι, ο μικρός Γιαννάκης έμενε με τη θεία του εδώ και τρεις μήνες, ξέρετε... από τότε... Αφού έχασε την αδελφή της, σκέφτηκε «τι θα πει ο κόσμος, αν τον στείλω σε ίδρυμα;»... Καλοσύνη

Κατηγορία Α': Διήγημα**ΕΠΙΑΙΝΟΣ**

της βέβαια! Μεγάλωνε τον Γιαννάκη μαζί με τα δυο δικά της παιδιά, τον Λευτέρη και τη Γεωργία. Η αλήθεια είναι πως δεν είχε επιπλέον δωμάτιο για τον Γιαννάκη, αλλά ποτέ δεν παραπονέθηκε ο μικρός... του άρεσε το υπόγειο, κι ας ήταν κρύο κάποτε... Και τι τυχερός που ήταν... όσο φαγητό περίσσευε, του το έπαιρναν να φάει κι αυτός.

Εκείνη τη μέρα, μετά το σχολείο είπε στη θεία του για την απάντηση που είχε δώσει το πρωί στη δασκάλα. «Γιατρός; Εσύ;» Γέλασε η θεία του. «Μάθε ένα δυο γράμματα και, όταν τελειώσεις το δημοτικό, θα σε στείλω να δουλέψεις στα χωράφια. Δεν μπορώ να σε συντηρώ για πάντα!».

«Μα...», κόμπιασε ο Γιαννάκης. Δεν είπε τίποτα... Κατέβηκε στο υπόγειό του και έκλαψε για ώρες. Δεν το κατάλαβε κανείς. Δεν τον έψαξε κανείς. Δεν αναρωτήθηκε κανείς.

...

Πέρασαν τα χρόνια. Ο Γιαννάκης μεγάλωνε. Δεν ήταν ιδιαίτερα αγαπητός και δημοφιλής στο σχολείο. Πώς θα μπορούσε άλλωστε... Η θεία του ποτέ δεν τον πήρε σε πάρτι γενεθλίων των συμμαθητών του, δεν του διοργάνωσε ποτέ γενέθλια. Σχολείο, σπίτι, σχολείο... ή μάλλον... σχολείο, υπόγειο, σχολείο... Αυτή ήταν η καθημερινότητά του. Μόνος του μελετούσε, μόνος του μεγάλωνε...

Κι έφτασε στην Έκτη Δημοτικού. Τι γλυκιά που ήταν η καινούρια του δασκάλα. Μια κοπελίτσα, ήταν δεν ήταν 25 χρονών... με ίσια μακριά μαλλιά, λεπτή και όχι ιδιαίτερα ψηλή... Υπομονετική, συμπονετική, ήρεμη, πάντα χαμογελαστή... Ο Γιαννάκης τη λάτρευε... φανταζόταν πως κάπως έτσι θα ήταν και η μητέρα του... Η μητέρα του... δεν την θυμόταν πλέον σχεδόν καθόλου... Έκλεινε τα μάτια κι απλά θυμόταν ένα μαραμένο πλάσμα στο κρεβάτι του νοσοκομείου... Κι αμέσως άνοιγε τα μάτια... Όχι, δεν ήθελε να θυμάται έτσι τη μητέρα του... Αρνιόταν...

...

«Λοιπόν παιδιά μου, σήμερα θα κάνετε μια έκθεση με τίτλο *Τι θέλω να γίνω όταν τελειώσω το σχολείο...*». Έτσι είπε η δασκάλα εκείνο το πρωινό του Μάρτη... Τον Γιαννάκη τον έλουσε κρύος ιδρώτας... Τι να γράψει; Δεν μπορούσε να γράψει αυτό που «ήθελε»... αφού ήξερε πως δεν θα γινόταν. Είπαμε, δεν είχε λεφτά, δεν είχε γονείς, δεν ήταν έξυπνος σαν τους άλλους... άρα δεν μπορούσε να γίνει γιατρός... Να γράψει μήπως ότι θα γινόταν αγρότης, όπως ήθελε η θεία του; Μα δεν ήταν αυτό που ήθελε... απλά ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει... Έτσι του είπαν... Τι να έγραφε για να μην βγει από το θέμα; Τι να έγραφε, για να μην απογοητευτεί η κυρία; Κι αν δεν έγραφε τίποτε; Σιγά... μήπως θα τον τιμωρούσε; Αφού έτσι κι αλλιώς τρεις μήνες είχαν μείνει... Η θεία του θα τον έβγαζε από το σχολείο...

«Αντε Γιαννάκη μου, ανυπομονώ να διαβάσω τα δικά σου όνειρα», του είπε αγγίζοντάς τον ελαφρά στον ώμο. «Κυρία, δεν νιώθω καλά... δεν μπορώ» της απάντησε και βγήκε από την τάξη. «Κυρία... θέλει να γίνει γιατρός!» είπε κοροϊδευτικά ένας συμμαθητής του. Η δασκάλα κατάλαβε. Αλλά δεν ήταν όπως τη δασκάλα της Πρώτης Δημοτικού.

Κατηγορία Α': Διήγημα

ΕΠΙΑΙΝΟΣ

Ζήτησε από έναν άλλο δάσκαλο να κρατήσει την τάξη της και βγήκε να ψάξει τον Γιαννάκη.

Τον βρήκε να περιμένει έξω από το σχολείο... στη στάση λεωφορείου. Κάθισε δίπλα του. Του έδωσε ένα χαρτομάντιλο να σκουπίσει τα μάτια του. Όταν έφτασε το λεωφορείο, ανέβηκε μαζί του μέσα. Και μίλησαν... μίλησαν για πολλή ώρα... μίλησαν για πολλά... Κατέβηκαν και για παγωτό...

- Μπορείς να γίνει ό,τι θέλεις, φτάνει να το θέλεις πραγματικά... του είπε η δασκάλα...

- Όχι κυρία, δεν μπορώ... δεν έχω λεφτά να σπουδάσω. Δεν έχω γονείς. Πρέπει να σταματήσω το σχολείο, δεν είμαι καλός μαθητής. Δεν έχω λεφτά για φροντιστήρια... Δεν... Δεν... δεν...

Αφού τέλειωσε, η δασκάλα του είπε...

- Θα σου πω ένα παραμύθι... Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας λαγός και μια χελώνα... Ο λαγός κορόιδευε τη χελώνα για τα κοντά της πόδια. Η χελώνα από την άλλη είπε στον λαγό ότι μπορούσε να τον κερδίσει αν έβαζαν αγώνα δρόμου. Η σοφή και δίκαιη αλεπού όρισε την μέρα και την ώρα του αγώνα. Η χελώνα δεν τα έβαλε κάτω. Δεν δείλιασε. Δεν τεμπέλιασε. Ξεκίνησε τον αγώνα, αποφασισμένη να κερδίσει. Ο λαγός όμως, έχοντας εμπιστοσύνη στα γρήγορα πόδια του, κοιμήθηκε. Ήταν σίγουρος πως θα κέρδιζε έτσι κι αλλιώς. Φτάνοντας όμως στον τερματισμό, είδε πως η χελώνα ήταν ήδη εκεί και είχε κερδίσει τον αγώνα. Έτσι κι εσύ Γιαννάκη μου, είσαι όπως την χελώνα. Μπορεί να μην έχεις τώρα τα εφόδια που νομίζεις ότι χρειάζονται... Αν όμως πιστέψεις στον εαυτό σου, μπορείς να πετύχεις όλα σου τα όνειρα. *Ότι πολλὰ φύσεις ἀνθρώπων εὐφυνεῖς εἰσιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ῥαθυμίας ἀπώλονται, ἐκ δὲ νήψεως καὶ σπουδῆς καὶ μακροθυμίας τινὲς καὶ φύσεως ἀργῆς περιεγέροντο.*

Ο Γιαννάκης την αγκάλιασε σφικτά... Ναι... δεν θα σταματούσε το σχολείο, δεν θα τεμπέλιαζε... Ποτέ δεν είχε την ευκαιρία να πει σε κάποιον τον λόγο που ήθελε να γίνει γιατρός... Δεν ήταν τα λεφτά, δεν ήταν η δόξα, δεν ήταν γιατί του το επέβαλε κάποιος... Δεν ήταν κανένας από τους λόγους που έλεγαν οι συμμαθητές του... Ο Γιαννάκης θα γινόταν γιατρός, για να μην νιώσουν άλλα παιδιά όπως ένιωσε αυτός, όταν έχασε τη μητέρα του. Θα γινόταν γιατρός, για να βοηθά τον κόσμο. Θα γινόταν γιατρός, γιατί δεν είναι απλά ένα επάγγελμα. Με τη βοήθεια του Θεού και της καλής δασκάλας, θα γινόταν γιατρός για όλους τους σωστούς λόγους...

...

Τα χρόνια πέρασαν... ο Γιαννάκης μεταφέρθηκε σε ανάδοχη οικογένεια, αφού η θεία του αδυνατούσε να τον συντηρεί μετά το Δημοτικό. Στο Γυμνάσιο δεν τον ήξερε κανείς κι έτσι κατάφερε να κάνει επιτέλους φίλους. Η καλή του η δασκάλα της Έκτης τον βοηθούσε το απόγευμα με κάποια μαθήματα που τον δυσκόλευαν στην αρχή. Στη

Κατηγορία Α': Διήγημα**ΕΠΙΑΙΝΟΣ**

συνέχεια, δεν χρειαζόταν βοήθεια. Ο Γιαννάκης ήταν τελικά έξυπνος μαθητής, εργατικός, μελετηρός, ώριμος.

...

2018

Πέρασαν χρόνια... πολλά χρόνια... «Ιωάννης Παναγιωτίδης – Χειρουργός» έγραφε τα ταμπελάκι έξω από την πόρτα. Χτύπησε δειλά δειλά την πόρτα μια κυρία... πρέπει να ήταν γύρω στα 65... Έπρεπε να χειρουργηθεί άμεσα τής είπαν. Αυτή δεν ήθελε. «Γέρασα πλέον, δεν έχω πολλά χρόνια ζωής. Τι τώρα, τι μετά από 10-15 χρόνια...» είπε η κυρία στον χειρουργό.

«Κυρία μου, η ζωή είναι δώρο Θεού. Στα 65 δεν θεωρείστε γριά, απλά ταλαιπωρημένη είστε... Η επέμβαση θα γίνει και θα ζήσετε να χαρείτε τα παιδιά σας και τα εγγόνια σας για πολλά χρόνια ακόμα».

«Τα παιδιά μου μένουν μακριά, κύριε Παναγιωτίδη, κι άλλωστε δεν έχω λεφτά για τέτοια επέμβαση και θεραπεία».

«Η επέμβαση είναι δώρο από μένα...», της είπε ο κύριος Παναγιωτίδης και της έδωσε την κάρτα του. «Τι παράξενη κάρτα...» σκέφτηκε η κυρία...

Δρ Ιωάννης Παναγιωτίδης**Χειρουργός – Ογκολόγος****Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών****Διευθυντής Ογκολογικού Τμήματος**

... και αντί το συνηθισμένο σήμα που βάζουν όλοι οι γιατροί στις κάρτες τους, αυτός είχε μια χελωνίτσα!

«Η επέμβαση είναι δώρο από μένα... θεία!».

«Γιαννάκη...», ψέλλισε η κυρία...

